

Lad os se tallene Sørensen!

Oven på Kaj Sørensens injurier, hvor han tillod sig flere fornærmende udtalelser om min person i en e-mail, slår han nu den kattevenlige tone an. Hans indlæg findes [her](#).

Men det bringer os ikke et skridt nærmere på en afklaring m.h.t. det, der er essensen af mit forrige indlæg lagt op via "Fyldepenen". Hvorfor i al verden bruge så mange ord på at retfærdiggøre den måde, han spiser sine forfattere af på, når der skal deles lidt håndører rundt til jul. Jeg glæder mig til næste års "julegave" fra Kaj Sørensen og forlagene Mellemsgaard, Hedwig og ØKNOM. Hvad med at udbetale forfatterhonoraret med en julekurv, nu vi forfattere angiveligt sælger så lidt, som han påstår. Det vil skæppe endnu mere i forlagskassen og kompensere for stakkels Sørensens dårlige (gode?) forretninger, hvis honoraret kan indskrænkes til 5 bananer, 10 appelsiner, lidt dadler og figner, en pose spejderhagl, fem flødeboller og det sidste nummer af Anders And. Ingen tvivl om, at dette vil kunne maksimere Sørensens profitter endnu mere i fremtiden, efter han har fået den tilsyneladende synkende forlagsskude rettet op.

Lad os derfor indledningsvist holde os til det essentielle. Det handler om økonomien bag min bog og ikke al mulig ammetuesnak, der skal få Sørensens selvudgiverforlag Mellemsgaard til at tage sig ud for mere end det, det er – popo og nøgler. Bortforklaringerne og hans behandling af mig i denne sag giver mig associationer i retning af den berømte karikatur fra 30'erne, hvor man ser en korpulent herre ved et bugnende bord, der efter at have klippet halen af sin hund tilbyder "kræet" samme hale som foder.

De øvrige mystifikationer, hvor Sørensen på forlaget Mellemsgaards vegne på bedste charlatanvis udspyr en række dybsindige svar gennem de velnærede forretningsgæller, skal jeg afslutningsvist tage op, selvom de egentlig taler for sig selv al den stund, det er en omgang gedigen sludder.

Det essentielle i denne sag går på, at jeg har udtrykt min tvivl om det rigtige i at bogen "Dansker luk døren forsigtigt efter dig" kun skulle være solgt i 90 eksemplarer, hvilket afstedkom et usselt honorar på 1500 kr. før skat. Bogen figurerer endda som nr. 24 blandt 50 af de [mest solgte](#) under emnefeltet Kultur, historie og samfund hos Mellemsgaard.

Hvorfor har Sørensen egentligt så meget imod at fremlægge de "tørre tal". Hvad er det Sørensen og Mellemsgaards forlag vil skjule for mig? Intet ville være lettere end at lade mig eller andre se på tallene.

Lad os se et regnskab Sørensen. Hvad er omsætningen på min bog, hvor meget andrager omkostningerne og hvad tjener Sørensens mystiske forlag på den? Hvis en forfatter ikke kan få fuld indsigt i økonomien bag sin bog, står der kun en ting tilbage - han har at stole på Sørensen, der som Sfinksen i den Ægyptiske ørken slår stenpoterne over kors og skaber en mysticisme omkring noget så simpelt som et regnskab. Det kunne han nemt undgå ved åbent at give sine forfattere en detaljeret økonomisk redegørelse. Hr. Sørensen mener åbenbart, at økonomien bag bogen er oplysninger, der ikke vedkommer den person, der har skabt det værk, han så hjertens gerne vil sælge. Forfattere må ifølge Sfinxen fra Odenses forstads kvarterer være nogle filantroper, der med glæde arbejder gratis, så Sørensen kan tilegne sig forfatteres arbejde, uden at betale ordentligt for det.

Sørensen fra Mellemsgaards forlag beklager sig tidligt og sent – fortsat uden dokumentation - om nogle omkostninger hans forlag angiveligt skal dække. Han lover de forfattere han får i sit garn en del. F.eks. siger han, at der skulle foregå en faglig vurdering af materialet, ligesom der skulle foretages en vidtgående redigering. Det behøvede han ikke i mit tilfælde, fordi der var tale om allerede korrekturlæst materiale. I [debatten om Mellemsgaard](#) har det været nævnt, at en forfatter, der sendte et manuskript på 124.000 til forlaget fik et positivt svar 20 timer senere. Jeg selv oplevede noget lignende, så det må være temmelig

begrænset, hvad forlaget Mellemsgaard har af omkostninger på det, han kalder en faglig og vidtgående redigering.

[Andre med erfaringer](#) med forlaget klager over, at en række bøger er spækkede med fejl i en grad, hvor det går ud over læseoplevelsen. Sørensen selv lovede en grafisk tilrettelæggelse (i mit tilfælde leverede jeg selv forsiden med tekst og opsætning). Endeligt lovede han, at han ville stå for distribution, salg og markedsføring. Især det sidste klinger temmelig hult, ingen danske aviser har anmeldt min bog, og bortset fra nogle lokalaviser og nogle annonceaviser, hvor min bog heller ikke finder anmeldelse eller omtale er det svært at få øje på, at Mellemsgaard overhovedet leverer den lovede markedsføring for sine forfattere. Sørensen selv er fræk som en slagterhund, når han i en e-mail flabet tillader sig at bemærke, at jeg bærer en stor del af skylden for, at bogen ikke er blevet markedsført ordentligt. Jeg kunne jo bare selv medvirke ved lanceringen, skrev dette orakel; hvis jeg blot havde siddet og signeret bøger i en eller anden boghandel, ville det hele være gået meget bedre. Han forstår åbenbart ikke, at forskere ikke sælger videnskabelige bøger eller forskningsformidling ved at sidde og skrive små søde hilsner til kunder i en boghandel. Man sælger sine bøger på sit renommé og ved hjælp af faktuel information – her kan Sørensen godt stoppe med sit primitive salgsgas.

At jeg så rent faktisk har medvirket til markedsføringen ved at rette henvendelser de rette steder i mit omfattende internationale faglige netværk forbigår Sørensen i sit seneste indlæg mod mig. Takket være mit eget initiativ er bogen, fordi jeg selv skrev pressemeddelelser, nævnt i [den grønlandske presse](#) samt i grønlandske internetaviser. I skandinaviske sammenhænge er bogen omtalt af [forskellige bogportaler](#) og Arktiske forskningsmiljøer. Den er nævnt i [Erhvervsfilosofi.dk](#), men ikke i danske aviser, fordi anmeldere åbenbart ikke vil have med Mellemsgaard at gøre. Den er refereret på danske biblioteker. Senest så jeg endda, at bogen er katalogiseret ved "Scandinavian Studies" på Berkeley Universitet i Californien. [International Arctic Social Sciences Association](#) nævner den, og den er refereret i skandinaviske sammenhænge af bl.a. [Arctic research center](#) i Umeå – listen på hvad jeg har gjort kan gøres endnu længere. Jeg vil ikke trætte læseren med dette. Den eneste, der synes at have svigtet i lanceringen af bogen, er Kaj Sørensen og det enigmatiske forlag Mellemsgaard. For i betragtning af, at jeg har fået bevilget 25.000 kr. i trykkestøtte, som Kaj Sørensen omgående indkasserede, må man kunne forvente mere service og medspil fra Mellemsgaards side. Udover selve trykningen, som ikke er særligt omkostningstung, er det svært at forestille sig, hvad Sørensen har haft af omkostninger.

Det er ikke forfærdeligt mange år siden, vi havde en sag, hvor forlaget Gyldendal overtog forlaget "Tiderne Skifter". Den sag var ren anskuelsesundervisning i, hvordan man behandler forfattere nu om dage – enten betaler man dem meget lidt for deres arbejde, eller også betaler man dem overhovedet ikke noget som helst. "[Tante Berlingske](#)" kunne den gang berette, at Gyldendal i 2016 havde opdaget, at forlaget "Tiderne Skifter" havde snydt danske og udenlandske forfattere for millioner siden 2002.

[Ugebrevet A4](#) skrev i december 2016 at danske forfattere ikke kan leve af deres arbejde. I en rapport skrevet af kulturøkonom ved CBS Trine Bille konkluderes det bl.a., at forfattere ingen dagpengeret har, de har ingen pensionsopsparing og de må hensygne med en årsløn på under 100.000 kroner. Det er vilkårene for en tredjedel af de skønlitterære danske forfattere. Forfattere skal åbenbart leve af luft alene. Langt de fleste skønlitterære forfattere kan ikke brødføde sig selv, de er afhængige af legater, indtægter fra andre jobs og partners indkomst. Med forlag som Mellemsgaard og "Tiderne Skifter" er dette ganske forståeligt. I Forlaget Mellemsgaards tilfælde og hos andre selvudgiverforlag er det oven i købet sådan, at man mener sig berettiget til enten at stikke snablen ned i folks private husholdningskasser eller som i mit tilfælde hvor jeg får bevilget støtte. Oven i dette kan man så også tjene penge på at spise forfattere af med lave royalties på salget – jo der bliver slugt ikke så få hundehaler rakt ned fra forlagsherrernes bugnende middagsborde.

Når Sørensen ikke vil informere sine forfattere om økonomien bag forfatternes bøger, sætter han uvægerligt sig selv under mistanke. Er det med Sørensen som med "Tiderne Skifters" forfattere sådan, at han undlader at betale sine forfattere ordentligt? Her er en anden forfatter Bo Østlunds erfaringer værd at se på. Sørensens omgang med sandheden synes at være problematisk, hvis Østlunds beretning står til troende. Bo Østlund kan i Facebook gruppen "[NewPub - forfattere med mod på nye udgivelses- og forretningsmuligheder](#)" berette, at Kaj Sørensen i en artikel i Fyens Stiftstidende den 20.12.2015 bl.a. skulle have udtalt, at Østlunds bog "Dronning Ingrid" allerede efter 14 dage skulle have solgt de første 6000 eksemplarer. Bo Østlund havde som jeg, og på baggrund af dette en berettiget forventning om et fremtidigt stort salg af en anden bog om danske skæbnefortællinger i USA efter 9/11. Han skulle blive klogere, for som han skriver, oplyste Kaj Sørensen og Mellemsgaards forlag ham at man kun havde solgt 500 eksemplarer af denne.

Kaj Sørensen er kendt for at gå til advokater, hvis man tillader sig at stille hans forlag i det dårlige lys, hvor det fortjener at være. Han skrev til Østlund: "Vi skal aldrig have noget med dig at gøre. Du er den største løgner vi har mødt". Og han går videre: "Vi betaler forskud, og så laver du sådan en tynd og dårlig bog. Vores bagland og jeg ønsker ikke flere mails af dig. Du er en løgner, som ikke kan stave"! Senere vil forlagsherren gå til en kendt avis (hed den mon "Koholder Tidende) for at fortælle, at Østlund har snydt Mellemsgaard "så gevaldigt meget". Dette på trods af, at Bo Østlund ligesom jeg blev tilbudt yderligere udgivelser fra forlaget Mellemsgaard.

Jeg selv har modtaget lignende beskyldninger og trusler fra Sørensen og forlaget Mellemsgaard, hvor han påstod at jeg skulle have snydt med fondsmidlerne, som han modtog til udgivelse af bogen, og at jeg angiveligt skulle have løjet for ham m.h.t. min karriere som Grønlands- og Arktisk forsker. Hvilket motiv jeg skulle have for at snyde her når det drejer sig om tilskud til et forlag fortaber sig i det uvisse.

I både Østlunds og mit tilfælde er det klart, at Kaj Sørensen i sin desperation overtræder straffelovens kapitel 27, der bl.a. handler om, at oplysninger, der er egnet til at skade en person i offentlighedens omdømme kan straffes med bøde eller fængsel. § 267 siger jo da klart, at den, som krænker en andens ære ved fornærmelige ord eller handlinger eller ved at fremsætte eller udbrede sigtelser for et forhold, der er egnet til at nedsætte den fornærmede i medborgeres agtelse, straffes med bøde eller fængsel. En sigtelse fremsat eller udbredt mod bedre vidende, hvor gerningsmanden savner en rimelig grund til at anse den for sand, straffes som bagvaskelse. Både i Østlunds og mit tilfælde er information nu offentlig tilgængelig m.h.t. Sørensens injurierende udtalelser – om dette skal lede til retlige skridt er alene op til den skadesvoldte, så Sørensen skal fremover passe meget på med sine udtalelser i alt overfor mig!

Siden vi ikke kan få økonomiske oplysninger fra Mellemsgaards baggårdsforlag bliver et overslag og nogle antagelser nødvendige. Forlaget Mellemsgaard har siden 1998 drevet sin dubiøse virksomhed, og man bryster sig af at udgive over 250 titler om året. Hvis hver udgivelse kræver et tilskud fra forfatteren eller fra fonde og andre sponsorer skal der ikke meget hovedregning til for at forstå, at et tilskud på mellem 10.000 og 15.000 pr. bog er en betragtelig indtægtskilde. Hvorfor kravene til hver enkelt forfatter svinger, som de gør vides ikke? Tallene er vel ikke grebet ud af den blå luft? Tilbage står så, at indtægterne samlet fra tilskuddene ligger at eller andet sted mellem 2.5 og 3.8 millioner kroner. Sørensen og forlaget Mellemsgaard skal altså bruge dette beløb til trykkeomkostninger og så de øvrige temmelig symbolske handlinger, som han kalder korrekturlæsning, tykning, "grafik behandling", distribution og lancering. Det ligner allerede her en ganske pæn omsætning og potentiel fortjeneste. Oven i dette kommer så selve salget af bøgerne, som er den store ubekendte i regnestykket. Forlaget oplyser selv, at der i gennemsnit sælges 500 eksemplarer af hver titel, man udgiver. Yderligere er der renteindtægter på henlagte tilskud, afskrivninger og hvad der ellers kan konstrueres efter de sædvanlige regnskabsmæssige principper, som indgår i en årsopgørelse. Forlaget Mellemsgaards regnskab er ikke umiddelbart offentligt tilgængeligt, men

der er nogle andre forhold omkring forlaget, man måske ikke lige tænker over som en del af Sørensen gruppens samlede økonomi. Kigger vi på "Sørensen dynastiet" dukker der flere forhold op, når man søger efter regnskabstal på forlaget Mellemsgaard.

Forlaget har adresse i Odense på Kragtsbjergvej 22, 1; her deler det både fysisk adresse og e-mail adresse med [forlaget Hedwig](#), som angiveligt publicerer pædagogisk litteratur til forskellige grundskoletrin. [Forlaget Hedwigs](#) bestyrelse og direktion består af to andre personer med navnet Sørensen. Bestyrelse og direktion består af direktør Maria Hedwig Elisabeth Sørensen, mens bestyrelsens påtegning er udført af Kurt Mellemsgaard Sørensen. De reelle ejere af forlaget Hedwig er Maria Hedwig Elisabeth Sørensen og en vis Kaj Sørensen, der nu hedder Kaj Mellemsgaard Sørensen.

Forlaget Hedwig sorterer under et holdingselskab ved navn [M.H.E. Holding af 2008](#) med domicil i Askemosen 3, Åbenrå. Sammen med Forlaget Hedwig ses det også, at et andet forlag ØKNOM med samme ejerkreds er en del af selskabskonstruktionerne. Direktionen for Holdingselskabet er igen Maria Hedwig Sørensen, og bestyrelsen består af parret Kurt Mellemsgaard Sørensen og Maria Hedwig Sørensen, Der deler adresse på Askemosen 3 i Åbenrå på samme adresse som H.H.E. holdingselskabets.

["FORLAGET ØKNOM, MARIA OG KURT MELLEMSGAARD SØRENSEN ApS"](#) repræsenterer som antydnet igen et personsammenfald. Det forlag udgiver angiveligt undervisningsmaterialer til merkantile uddannelser "på højeste faglige og pædagogiske niveau", og der er som med forlaget Hedwig flere holdingselskaber bag dette forlag. Bl.a. hedder et af holdingselskaberne [KMLG HOLDING AF 2008 ApS](#) og enejeeren her er – ja gæt en gang – rigtigt, det er Kaj Mellemsgaard Sørensen, Lorentsvænget 20, Odense N, Næsbyh Broby. Og som rosinen i pølseenden endnu et holdingselskab bag Forlaget Hedwig og Mellemsgaard (Hold ud læser) [NMS HOLDING AF 2008 ApS](#) i Haderslev med endnu en Mellemsgaard Sørensen som direktør – denne gang hedder han Niels Frederik Mellemsgaard Sørensen.

Nu kan man selvfølgelig med god ret spørge, hvad dette forlagscirkus skal tjene til med tre på papiret adskilte forlag og mange holdingselskaber? Man taler blandt økonomer om "kædeselskaber". Ideen bag den sindrige konstruktion går bl.a. på, at et forlag., der når en vis størrelse, kan se en fordel i at oprette et eller flere holdingselskaber som moderselskaber og datterselskaber, der er driftsselskaber. Man kan realisere stordriftsfordele (spredde omkostningerne over så mange enheder som muligt). Man kan sprede risici og investeringer over flere selskaber, så tab kan minimeres. Hertil kommer faktureringer selskaberne imellem, altså at man kan sætte det ene selskab til at betale for en ydelse af det andet selskab. Det behøver der ikke være noget problematisk i, hvis der er tale om et job udført til den gældende pris på markedet. Problemet er naturligvis, at det kan være fristende at undgå moms eller beskatning af et eller andet ved at køre med urimelige priser. Holdingselskaber kan udvikle sig til at blive "sparebøsser", hvor overskud henlægges som kapital – i værste fald er det ikke bare told & skat der mister penge, det kan også være kreditorer, hvis et selskab tømnes med angivelige likviditetsvanskeligheder.

Forlaget Hedwig, der deler adresse med Mellemsgaard, opererer i sine nødtørftige regnskaber med et begreb, man kalder "[bruttofortjeneste](#)", så det grundlag (Royalties af omsætningen) forfattere skal aflønnes efter belejligt nok forsvinder. Ifølge [årsregnskabet](#) omfatter bruttofortjenesten, nettoomsætningen, lagerinvesteringer, varer under fremstilling, "arbejde udført for egen regning" samt en række driftsindtægter og eksterne omkostninger bl.a. forbundet med distribution, lancering og forskellige overheads. Man kan altså ikke se, hvor meget omsætningen andrager, og så kan man heller ikke se, hvor meget forfatteres honorar andrager af omsætningen. Man kan heller ikke se forfatterindskud indregnet i "bruttofortjenesten". M.h.t. omkostninger får man ikke et indtryk af trykkeomkostningernes omfang, og hvordan de fordeles mellem selskaberne, der sikkert benytter samme trykkeri og de samme distributions- og marketingsformer for at realisere stordriftsfordele.

Den overordnede almindelige regnskabspraksis i forbindelse med driften er, at man opgør virksomhedens indtægter (omsætningen), og man opgør omkostningerne, så man kan beregne sin fortjeneste ved at trække omkostningerne fra indtægterne. I bemærkningerne til regnskabet skal man så kunne se detaljerede informationer om indtægter og udgifter. Hedwigs årsregnskab for 2017 omfatter en såkaldt "bruttofortjeneste" i samme størrelsesorden som forfatterindskuddene (ca. 2,3 mio. kr.). Forlaget ØKNOM havde en bruttofortjeneste på 1,6 mio. kr.. Det er totalt umuligt at se på hvilket grundlag forfatternes honorarer beregnes dels som sagt fordi omsætningen gemmens af vejen under "bruttofortjenesten, dels også på grund af en meget lav detaljeringsgrad i regnskabet. Og hvis man vil se delregnskaber på hver bog, er der selvfølgelig intet at hente. Tilbage står så, at forfatterne har at stole på to linjer med en salgsopgørelse, som forlaget sender ud til dem ved juletid - "take it or leave it"(!). Forlaget behøver ikke dokumentere noget som helst. Sørensen selv meddelte mig, at den slags gør man ikke hos Mellelgaard.

Sørensen selv fremturer med allehånde undskyldninger til forfattere, der er utilfredse over selv at skulle "spytte i kassen" med et indskud til Sørensens skrantende forlag. Han klynker over lave salgstal, høje omkostninger og manglende indtægter. Den slags står i skærende kontrast til hans iver med at invitere forfattere til at sende ham endnu flere manuskripter. Man tror det er løgn, men manden har spurgt mig, om ikke jeg vil sende ham flere manuskripter (!). Dette på trods af, at jeg har udtrykt stærk utilfredshed med de angiveligt lave salgstal, som jeg dels har svært ved at tro på, dels hvis de er rigtige, vil tilskrive ham pga. dårlig markedsføring. At fremkomme med den slags slet dulgte grådige tilbud tyder om noget på, at det ikke kan stå helt så slemt til, som han siger, med min bog. Hvis det ikke kan betale sig at udgive mine bøger, er sagen da soleklar. Hvorfor forsøge at tjene penge på den underskudsforretning hans forlag angiveligt skulle være? Hvorfor er bogen ikke allerede nu røget på januarudsalg, fordi den ikke kan sælges til den hidtidige pris. Skyldes det mon, at den alligevel sælger, og hvem vil i så fald smide guldægget ud på møddingen. Ikke en Kaj Sørensen for han repræsenterer ikke den samme finansielle ydmyghed, som han forventer af sine forfattere.

Han giver sig også af med "sandheder", idet han skriver: "Bogens emne er snævert, så det er helt forventeligt, at salget har det leje, det nu engang har. Der er tale om artikler og debatindlæg om Grønland, der daterer sig tilbage fra årene 2004-06, mens flere er endnu ældre. Debat og polemik er forankret i det konkrete øjeblik, den opstår i, så derfor er det sin sag at præsentere indlæg, der ligger ti og undertiden næsten tyve år tilbage i tiden."

Igen undrer jeg mig – det har han da vidst hele tiden, hvorfor i al verden sende mig en positiv lektørudtalelse og et tilbud om at trykke bogen, hvis jeg vel at mærke vil ansøge og skyde penge i udgivelsen? Hvorfor skulle vi overhovedet søge om en masse penge? Artikelsamlingens temaer og især forordet er om noget fortsat aktuelt i den dagsaktuelle debat på Grønland. Det er der tilkendegivelser på i Grønland og Arktiske sammenhænge generelt på trods af den er på dansk. At manden megalomanisk skal til at gøre sig klogt på noget, han ikke ved en kæft om er barokt. Bogens temaer har beklageligvis været aktuelle i den grønlandske debat de sidste 40 – 50 år!!

Bemærkningen om, at det ikke giver mening at sammenligne den med mine tidligere udgivelser er forvrøvlet. De indeholdt også en del historisk materiale, uden at det af den grund blev uinteressant. Tværtimod er formidling af forskning til en større kreds noget, der sælger mere end videnskabelig litteratur – og desværre også mere end Sørensen har evnet at sælge!

At forlaget ikke har indflydelse på anmelderes reaktion på bøgerne er usandt. Man kunne skaffe sig selv et bedre renommé end det forlag Mellelgaard har. Berlingske omtaler Mellelgaard under titlen "[lutter ligegyldigheder](#)". Politiken skrev i 2016 om rapporten "[Bogens og Litteraturens vilkår](#)" hvori det konkluderes, at ingen af forlaget Mellelgaards bøger blev anmeldt. Det samme med JP, der skrev, at

ingen landsdækkende avis havde én eneste anmeldelse af en bog fra Mellemsgaard i 2015. Så der er et gran af sandhed i, at mange ikke gider Mellemsgaards bøger. At det så går ud over mere seriøse forfattere end de, der ikke er burde udgives er sørgeligt; men inderømmet kunne jeg have sat mig bedre ind i, hvad Mellemsgaard står for. Den fejltagelse må jeg tage på mig. Jeg håber andre vil tage ved lære af den.

Tilbage står kun at sige, at man er blevet så meget desto klogere på, hvad danske forlæggere kan finde på. Ydermere står spørgsmålet fortsat ubesvaret: Hvordan kan et honorar på en så angiveligt interessant bog kun andrage de ca. 1500 kr. før skat? Hvordan vil Kaj Sørensen og Mellemsgaard dokumentere, at min bog kun har solgt 90 eksemplarer fordelt på 83 trykte eksemplarer og 7 e-bøger. Især det sidste er mærkeligt, hvis man ser på branchetal. I 2016 androg e-udgivelser ca. 16 % af samtlige udgivelser. I mit tilfælde var der altså tale om langt mindre relativt set? Tillid er naturligvis godt, men kontrol er bedre – og jeg for min del må inderømme, at jeg ikke tror på de informationer, jeg har modtaget fra Sørensen og Forlaget Mellemsgaard. Problemet er blot det, at jeg ingen kontrolmuligheder har?

Hvem vil lave et arbejde uden at vide, hvad man kan tjene på det, og uden at vide, at man ikke kan tjekke sin "lønseddel" efter udført arbejde. Det tror jeg næppe en Kaj Sørensen selv ville gøre. Konsekvensen for manden på længere sigt er, at han ikke kan finde nogen der vil lade sine bøger udgive hos ham.